

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Πρίν από λίγες μέρες, τή 14η Σεπτεμβρίου, ανήμερα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ Ἐκκλησία μας ἐόρτασε τήν μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Ἑκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἡ Ἀγία Ἑκτη Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία συνεκλήθη τό ἔτος 680 μ.Χ. (Νοέμβριο) στό Παλάτι τοῦ Τρούλλου στήν Κωνσταντινούπολι, ὑπῆρξε ἡ κατάληξι πεντηκονταετῶν θεολογικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν ἐρίδων (7^{ος} αἰ.) περὶ τό θέμα ἄν ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, σέ μία Ὑπόστασι (ἕνα πρόσωπο), ἔχει δύο ἐνέργειες καί θελήσεις ἢ μία. Ἡ Σύνοδος τῶν Ἁγίων Πατέρων κατεδίκασε τή χριστολογία τῶν μονοθελητῶν, ὧν δηλ. ὑπεστήριζαν, ὅτι ὁ Χριστός ἔχει μόνον μία θέλησι καί ἐνέργεια, διότι αὐτή ἡ χριστολογία δέν ἦταν παρά «μεταμφιεσμένη» ἐπανεμφάνισι τῆς ἤδη ἀπερριμμένης καί καταδικασμένης αἵρέσεως τοῦ μονοφυσιτισμοῦ (στήν Ἀγία Δ' Οἰκουμενική Σύνοδο, 451 μ.Χ.). Ἡ Ἑκτη Σύνοδος οὐσιαστικῶς δικαίωσε τή χριστολογία καί τοὺς ἀγῶνες τῶν Ἁγίων Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ κατά τῆς αἵρέσεως τοῦ μονοθελητισμοῦ καί ἐδογματίσε, ὅτι ἐπειδή ὁ Χριστός ἔχει τέλειες τίς δύο φύσεις, θεία καί ἀνθρώπινη, ἔχει καί **δύο φυσικές θελήσεις καί δύο ἐνέργειες** (θεία καί ἀνθρώπινη), ὅπως προκύπτει καί ἀπό τίς ἴδιες τίς Εὐαγγελικές διηγήσεις.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής (580-662), πρῶτα Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Χρυσουπόλεως κοντά στήν Κωνσταντινούπολι, ἀγωνίσθηκε γιά πολλά χρόνια χωρίς «ἀνώτερη» ἐκκλησιαστική ὑποστήριξι, ἐνῶ τά Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς καί ἡ Ρώμη εἶχαν ἀποδεχθῆ τήν αἵρεσι κάτω ἀπό ἐπίδρασι τοῦ μονοθελήτου Αὐτοκράτορος Κώνσταντος Β' (641-668). Ὁ Ἅγιος Μάξιμος περιῆλθε γῆ καί θάλασσα ἀπό τήν ΚΠολη μέχρι τή Ρώμη, ὅπου καί βοήθησε στή Σύνοδο τοῦ Λατερανοῦ (649 μ.Χ.) κατά τοῦ μονοθελητισμοῦ, ὑπό τόν ὀρθόδοξο Πάπα Μαρτίνο (649-655). Ὁ Ἅγιος Μάξιμος συνελήφθη καί ἀπέθανε στήν ἐξορία στή Λαζική. Ὅταν σέ ἀνάκρισι ὁ αἵρετικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Πέτρος τοῦ εἶπε νά ἐνωθῆ μέ τήν καθολική (παγκόσμια) ἐκκλησία πού εἶχε δεχθῆ τήν αἵρεσι, ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἀπάντησε: **«Ὁ Θεός τῶν ὅλων (Χριστός), μακαρίζοντας τόν Πέτρο γιά ὅσα εἶπε, ὁμολογώντας Αὐτόν καλῶς, εἶπε ὅτι Καθολική Ἐκκλησία εἶναι ἡ ὀρθή καί σωτήριος ὁμολογία τῆς πίστεως σ' Αὐτόν»** (καί ὄχι ἡ ἐνότητα μέσα στήν αἵρεσι, μέσα στήν ψευδῆ πίστι).

Οἱ ἀντίπαλοι τῆς Ὁρθοδοξίας, **αἵρετικοί Πατριάρχαι** ΚΠόλεως Σέργιος (610-638), Πύρρος (638-641, 654), Παῦλος Β' (641-653) καί Πέτρος (654-666), οἱ αἵρετικοί Πατριάρχαι Ἀντιοχείας Μακάριος (650-585) καί Ἀλεξανδρείας Κῦρος

(630-642), ο αίρετικός Πάπας Ρώμης Όνώριος (625-638) και οί Στέφανος, Πολυχρόνιος και Κωνσταντίνος **ἀναθεματίσθησαν** ἀπό τήν Ἁγία ΣΤ' Σύνοδο.

Ο καταδικασμένος ὡς αίρετικός Πατριάρχης Σέργιος ἦταν αὐτός πού πρωτύτερα, περιφέροντας τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας Θεοτόκου γύρω ἀπό τά τείχη τῆς Πόλεως, τήν εἶχε διασώσει ἀπό τούς Ἀβάρους καί Πέρσες, ἐνῶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος εὕρισκόταν σέ ἐκστρατεία στήν Περσία (626). Στήν περίστασι αὐτή συνετέθη καί ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος (οί Χαιρετισμοί) στή Θεοτόκο.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος, ἕνας ἐναντίον ὅλης τῆς «ἐπισήμου Ἐκκλησίας», ὑπῆρξε κατά τή μαρτυρία τῶν ἱστορικῶν **«μέγιστος θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἐσφράγισε μέ τό ἀγωνιστικό του σθένος καί τήν πλούσια συγγραφική του προσφορά τῆ θεολογική ἀναίρεση τῆς μονοθελητικῆς αἱρέσεως»**· ἐπίσης, **«εἶναι δύσκολον νά εὕρεθῆ ἄλλος θεολόγος ὁ ὁποῖος νά ἐπηρέασε περισσότερο τήν πορείαν τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου θεολογίας ἀπό αὐτόν»**.

Σήμερα ὁ μονοθελητισμός καί ὁ μονοενεργητισμός ἀποτελοῦν συστατικά τῆς χριστολογίας τῶν **«μετριοπαθῶν» (σεβηριανῶν) μονοφυσιτῶν**, δηλ. τῶν μονοφυσιτῶν Κοπτῶν (τῆς Αἰγύπτου), τῶν Ἀρμενίων, τῶν Αἰθιοπῶν, τῶν Συροϊακωβιτῶν καί τῶν Ἰνδῶν τοῦ Μαλαμπάρ. Δυστυχῶς, ὁ σύγχρονος θεολογικός διάλογος ἀπό τό 1990 καί ἐξῆς, ἀποφαίνεται, ἀντιθέτως πρὸς τίς Ἁγίες Οἰκουμενικές Συνόδους, ὅτι δῆθεν οἱ προαναφερθέντες μονοφυσιῖτες εἶναι Ὀρθόδοξοι καί ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες δῆθεν τούς παρεξήγησαν.

Ἡ διακήρυξι τοῦ δόγματος περί δύο φυσικῶν θελήσεων καί ἐνεργειῶν στό Χριστό ἀπό τήν ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδο, **ἐλέγχει ἐπίσης καί τούς αίρετικούς Λατίνους (τήν παπική-ρωμαιοκαθολική «ἐκκλησία»)**, οἱ ὁποῖοι μερικούς αἰῶνες ἀργότερα διά τοῦ στόματος τῶν σχολαστικῶν τους μεσαιωνικῶν θεολόγων καί κυρίως τόν 14^{ον} αἰ. διά τῶν ἀντι-παλαμικῶν καί ἀντι-ησυχαστῶν φιλοσόφων στήν Ἀνατολή, **ἀρνήθηκαν τή διάκρισι φύσεως καί φυσικῆς ἐνεργείας** στό Θεό, ἀντίθετα μέ τούς Ἅγίους Πατέρες τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί σύνολη τήν ἐκκλησιαστική διδασκαλία.

Ἡ καταδίκη τοῦ Πάπα Ὀνωρίου ἀπό τήν ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδο, τρανῶς ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι **ἐκκλησιολογικά ψευδῆς καί ἀπαραδέκτος ὁ θεολογικός μῦθος τῶν παπικῶν** περί «ἀλαθήτου» τοῦ Πάπα.

Τό νομοθετικό ἔργο (τήν ἔκδοσι ἱερῶν Κανόνων) τῆς ΣΤ', καθώς καί τῆς προηγηθείσης Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (553 μ.Χ.) συμπλήρωσε ἡ Πενθέκτη Οἰκουμενική Σύνοδος (ΚΠολι, 691 μ.Χ.).